

[Karl Olsen.]

tænker på anvisningen — kan man næsten sige — til domstolene med hensyn til, hvorledes der skal dømmes. Jeg tror, det er meget farligt fra denne talerstol at prøve på at give anvisninger på, hvorledes disse sager skal tages. Man kan have sine synspunkter, men i det øjeblik, de udtales herfra, er der kredse i befolkningen, der føler det, som om man herfra på en ikke helt retmæssig måde blander sig i noget, som vi, der repræsenterer den lovgivende myndighed, ikke har noget at gøre med. Jeg forstår de tanker, der ligger bag, når det ærede medlem udtaler sig således, men jeg mener altså blot, man skal være meget forsigtig med fra denne talerstol faktisk at give direktiver for en doms afsigelse.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Johs. Christiansen: Den højtærede forsvarsminister er, hvad han måske ikke selv har tænkt nærmere over, efterhånden blevet en af vore mere solide forårsbebudere. Nogenlunde på samme tid som stæren melder sin ankomst, anmelder ministeren for dette høje ting sit forslag om at lade Tysklandskommandoet blive, hvor det er, endnu et år. Der er i og for sig noget næsten rørende over denne bestandighed i livsvaner. Det skal dog ingen hemmelighed være, at som forårsbebuder betragtet foretrækker jeg langt stæren fremfor forslag af den art, der her foreligger. For at sige det rent ud: den lyse stemning, som de første forårstegn i almindelighed kan hensætte mig i, formørkes ikke så lidt ved tanken om de militære dispositioner, lovforslaget her er udtryk for. Der savnes for mig at se i virkeligheden enhver rimelig begrundelse for, at danske soldater vedblivende stationeres i Tyskland.

Ministeren brugte i sin fremsættelsestale den vending, at regeringen fandt en sådan stationering hensigtsmæssig, indtil der kunne tages endelig stilling til spørgsmålet om sikringen af Danmarks sydgrænse. Sikring i denne forbindelse forekommer mig at være et stort ord, for stort skulle jeg egentlig mene. For som hele denne sag har udviklet sig, er den sikring, ministeren taler om, for mig at se tværtimod noget af det mest usikre, man kan tænke sig. Ifølge forsvarsministerens egen udtalelse ved anden lejlighed her i tinget har general Ridgway

ikke een, men to gange afslået at forstærke vort Tysklandskommando med styrker andre steder fra.

Vi ved, at der fra meget indflydelsesrig side gøres alt muligt for at forpurre de planer, der navnlig fra amerikansk side arbejdes på med hensyn til Tysklands placering indenfor det vestlige fællesforsvar. De forfatningsstridigheder, som foregår i Bonn dette spørgsmål vedrørende, er et eksempel på de vanskeligheder, der er at overvinde. Frankrigs holdning overfor det samme spørgsmål er et andet ligeså talende eksempel. Men på hvad bygger da den højtærede forsvarsminister i det hele taget sin forventning om, at de henvendelser til general Ridgway, som altså nu er afslået to gange, skal bære frugt indenfor en blot nogenlunde overskuelig fremtid? Rent principielt er mit parti bunduenigt med regeringen i dens strategiske opfattelse af, at et par tusind danske soldater vil kunne gøre mere forsvarsmæssig nytte 10 km syd for grænsen, end hvis de stod på hjemlig grund. Ansvar for denne militære strategi hviler imidlertid alene på regeringen, og jeg skal ikke ved denne lejlighed komme ind på denne side af sagen.

Det foreliggende lovforslag og dets motivering tvinger mig derimod til at beskæftige mig lidt med sagens baggrund og oprindelige forudsætning. Da styrken sendtes til Tyskland første gang, var den at betragte som en dansk håndsrækning til løsning af de besættelsesmæssige opgaver, som påvilede England. Denne første fase i sagens udvikling kan der stort set nu ses bort fra. Den næste fase indtrådte, da enhedskommandoen for det vesteuropæiske fællesforsvar etableredes. Efter dette motiveredes Tysklandsstyrken som værende et led i fællesforsvaret, men hvis jeg er rigtigt informeret, var det en given forudsætning, at betragtelige styrker af anden nationalitet, nemlig både norske og engelske, var placeret i samme sektor, d. v. s. den nordvestlige del af Tyskland. Jeg tror, den højtærede forsvarsministers forgænger i embedet var endogså meget energisk i sine bestræbelser for at sikre tilstedeværelsen just af denne forudsætning.

Men hvordan har tingene udviklet sig i den nuværende forsvarsministers tid? De har, som vi alle ved, udviklet sig således, at først trak England praktisk taget alle sine styrker langt sydvestpå, og i dag står vi